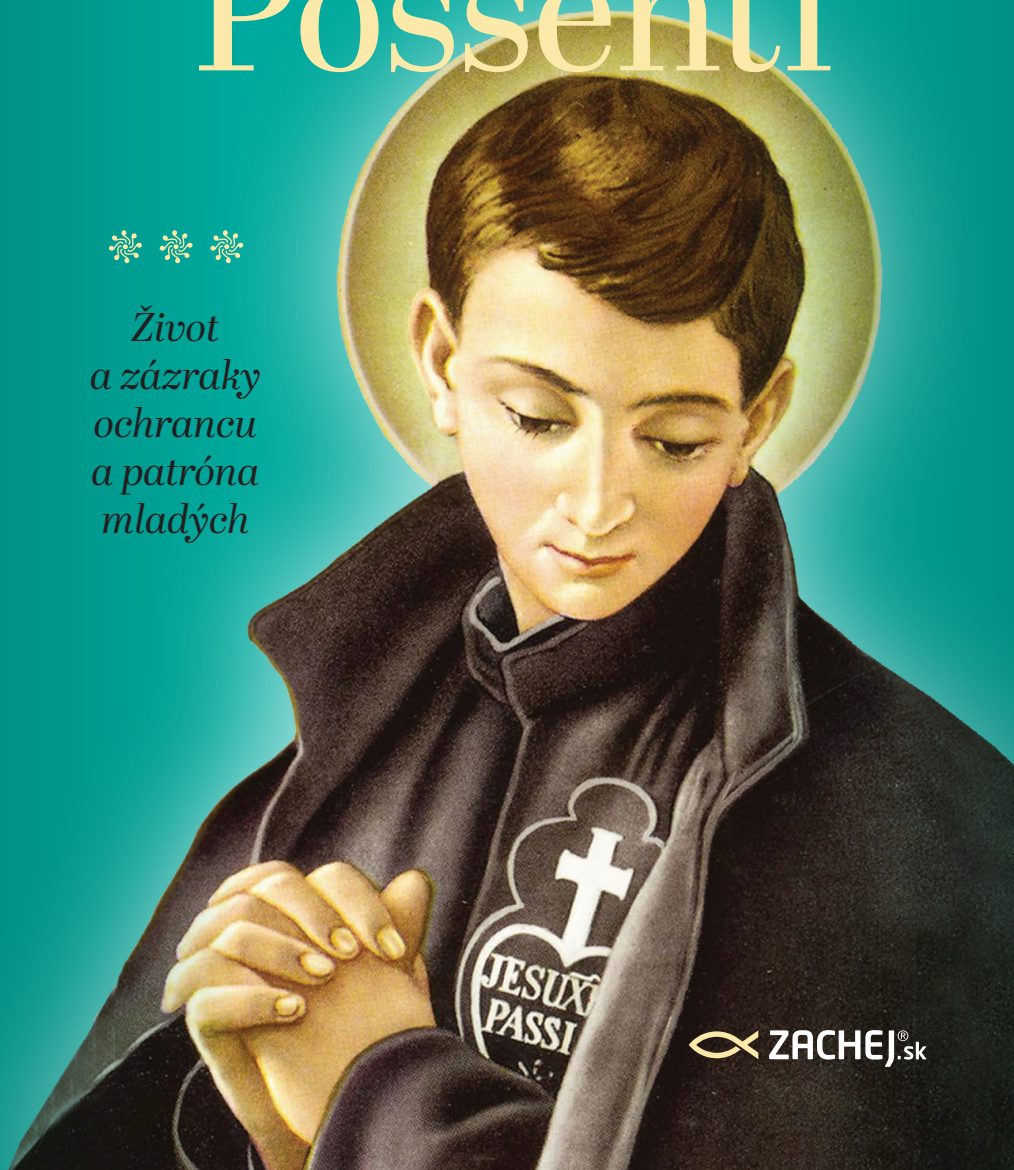

Svätý Gabriel Possenti

Život
a zázraky
ochrancu
a patróna
mladých

Svätý
Gabriel
Possenti

Svätý Gabriel Possenti

*Život a zázraky ochrancu
a patróna mladých*

Podľa českého zdroja: *Svätý Gabriel od Bolestné Matky Boží,*
klerik z Řádu passionistu, Aloisius naší doby

Vydal: © Zachej.sk, 2023

Preklad: Silvia Koscelanská-Hajdučková

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: Adriana Reguliová

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu
Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-598-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
reprodukovat' v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky,
mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka
autorských práv.

Úvod

„Všetka krása sionskej dcéry je vnútri.“ Tak ako hriechy, ktoré sa prejavia navonok, vychádzajú zo srdca, podobne aj cnosti, viditeľné zvonka, majú korene v srdci. „Ja som vinič, vy ste ratolesti“ (Jn 15, 5). Kmeň viniča dodáva ratolestiam miazgu, silu a život. To isté robí Ježiš Kristus duši, ktorá je s ním spojená – udeľuje jej vieru, lásku a milosť. Táto viera, láska a život sa majú vlievať do skutkov, oživovať ich a robiť ich bohumilými.

To, čo sa deje z našej strany, nech by bolo akékoľvek veľké, nemá pred Bohom cenu; ale dúšok vody, ktorý podáme chudobnému z lásky k Ježišovi Kristovi, nám zaobstaráva večnú odplatu v nebi. Sú to teda tiché vnútorné cnosti, od ktorých všetko závisí – viera, pokora a sebazapieranie, ale predovšetkým láska, „zväzok dokonalosti“.

Záslužnosť našich skutkov a naše budúce oslávenie vzrastajú rovnomerne s láskou, ktorá oživuje naše srdce.

Nešťastie a príčina mnohých veľkých škôd v duchovnom živote spočívajú v tom, že si priveľmi ceníme vonkajšiu činnosť a zanedbávame vnútorný život s Bohom. Nechceme pochopiť, že pravá veľkosť nezávisí od veľkých, do očí bijúcich činov, ale od vytrvalého plnenia drobných denných povinností, ktoré nám uložil Boh.

Náš Spasiteľ Ježiš Kristus nás tridsať rokov učil túto dôležitú pravdu, pričom bol v tichej skrytosti poslušný rodičom. Svoju matku tiež nechal žiť v ústraní, aby sa táto pravda zdôraznila aj v jej živote. Nikde sme sa nedočiteli, že by vznešená Božia matka niekedy urobila čo len jeden jediný zázrak alebo konala prísne kajúce skutky. Nikto sa však neponížil hlbšie, nikto nemal vrúcnejšiu lásku k Bohu ako ona. Aký jednoduchý, povzbudzujúci a príťažlivý je teraz jej život a príklad!

Všetky srdcia však mala pritiahnuť k sebe nie veľkými prednosťami a kráľovskou všemocnosťou svojho príhovoru, ale jednoduchou veľkosťou svojej svätosti.

Životopis Máriinho služobníka, ktorý čitateľom ponúkame, nám pripomenie túto veľkú pravdu a ukáže nám najlepšiu cestu do neba. Svätý Pavol v *Liste Korintanom* ju označil ako prostú, kráľovskú cestu lásky.

Staneme sa svedkami toho, že svätý Gabriel nielen verne uctieval Božiu matku, ale že nasledovanie Panny Márie bolo základom jeho života. Podľa príkladu Panny Márie žil v skrytosti a pokore, vrúcne a úprimne miloval svojho Spasiteľa a v tom hľadal aj nachádzal svätosť. Preto aj jeho život je prostý, jednoduchý a jeho cnosti môže ľahko napodobniť nielen rehoľná osoba, ale aj kresťan vo svete. Život svätého Gabriela Possentiho nikomu nevezme odvahu, a to mu dodáva zvláštny pôvab.

Svätý Gabriel navonok nepôsobil priveľmi nápadne, nebol ničím výnimočný, čo dosvedčuje aj táto udalosť: Keď sa rozšírila správa, že Gabriel od Bolestnej Matky Božej bude vyhlásený za blahoslaveného, jeden z bratov, ktorí s ním boli

v noviciáte, zvolal: „Ten má ale šťastie! Ako si to len zaslúžil?! My sme predsa boli takí istí horliví ako on!“ Ale celá krása tohto Božieho služobníka bola v jeho vnútri.

K svätému Gabrielovi nás priťahuje ešte iná okolnosť. V pravom zmysle slova bol moderným dieťaťom vtedajšej i dnešnej doby, čo je zároveň dôkaz, že Cirkev je stále svätá a doposiaľ má posväcujúcu silu, takže aj my, jej deti, sa o túto svätosť môžeme a máme usilovať.

Svätý Gabriel Possenti sa narodil v roku 1838 a zomrel v roku 1862. Jeden z jeho bratov sa dožil nevýslovnej radosti, že mohol byť prítomný na jeho blahorečení, rovnako ako jeho duchovný vodca a mnohí priatelia. Je teda svätcom našich dní, poznal nástrahy tohto sveta, ale s Božou milosťou a pod ochranou Panny Márie ich premohol.

Lahko sa dá vysvetliť, že meno tohto svätca je známe po celom svete, aj to, že mnohí obdivujú jeho život a vyzývajú ho o pomoc. Svätý Gabriel k sebe priťahuje všetky srdcia. Povešť o jeho svätosti sa tak rozšírila, že pápež Lev XIII. dišpenzoval od jej zvyčajného vyšetrovania.

Pápež Pius X. mesiac pred jeho blahorečením povedal dôstojnému pánovi pátrovi Bernardovi z rádu passionistov, autorovi tejto knihy: „Ako mi leží na srdci, aby som tohto milého blahoslaveného mohol dať kresťanskej mládeži za vzor a ochrancu!“ Bolo to už aj prianie Leva XIII., ktorý svätca nazval *Alojzom našich dní*.

Uplynulo sotva deväť mesiacov po tom, čo Pius X. povýšil mladého blahoslaveného na oltár, keď v apríli 1900 oficiálny úradný vestník Apoštolskej stolice *Acta Apostolicae sedis* oznámil začiatok procesu svätorečenia. Napokon bol Gabriel

v roku 1920 spolu s Margitou Máriou Alacoque a s Janou z Arcu vyhlásený za svätého.

Touto knihou chceme aj my prispieť k tomu, aby sa naplnilo pranie Svätého Otca Pia X., nech milý svätec požehná tým, ktorí ju budú čítať, a vyprosí im milosť veľkej lásky a úcty k Panne Márii, aby ich, rovnako ako jeho, priviedla k Ježišovi Kristovi.

Gabrielovo detstvo

Malebne umbrijské mestečko Assisi sa rozkladá na západnom svahu hory Subasio v jednom z najkrajších a najúrodnejších kútov Talianska. Je známe ako rodisko veľkého svätca Františka a ako kolíska jeho rehole. Tam sa 1. marca 1838 narodil aj Gabriel Possenti.

Jeho otec Sante Possenti bol v tom čase starostom Assisi. Predtým zastával rôzne úrady v cirkevnom štáte a Pius IX., ktorý bol vtedy biskupom v Spolete a v Imole, si ho pre vynikajúce vlastnosti veľmi vážil. Svojím priateľstvom ho poctil aj kardinál Pecci, neskorší pápež Lev XIII., ktorý mal počas svojho pobytu v Peruggii príležitosť spoznať jeho veľké zásluhy. Matka Agnese Frisciotti pochádzala zo šľachtického rodu z Civitanova Marche.

Sante a Agnese voči sebe prechovávali nežnú lásku a vzájomnú úctu, žili ako skutočný vzor pravých kresťanských manželov.

Keď sa im narodil syn, rodičia akoby tušili, k akej svätosti je ich dieťa povelané, preto ho dali pokrstiť hneď v deň jeho narodenia, aby čím skôr žil v Božom priateľstve. Pokrstili ho v katedrále v Assisi, a to v rovnakej krstiteľnici, v akej bol pokrstený svätý František. Po ňom dostal aj meno.

„Boli sme príkladne vychovávaní,“ rozprávali jeho bratia pri procese blahorečenia, „pretože naša nábožná matka sa riadila zásadami nášho náboženstva.“

Šľachetná pani Agnese sa výchove detí venovala s väčšou horlivosťou aj preto, že jej manžela ustavične zamestnávali mnohé starosti jeho úradu.

Krátko po narodení malého Františka sa otec na pápežovo prianie pobral do Montalta a potom do Poggia Mirteta v Umbrii. Časté odlúčenie od rodiny však znášal veľmi ťažko. Napokon sa mu podarilo v roku 1842 dostať od pápeža Gregora XVI. stále, pevné miesto – bol vymenovaný za sudcu pri súdnom dvore v Stolete. Hneď sa rozhodol, že tam presťahuje celú rodinu, ktorá dovtedy bývala v Assisi. Spôsobil tým veľkú radosť nielen manželke, ale i deťom.

Šťastie tohto sveta však zvyčajne trvá len krátko. Nešťastná udalosť čoskoro uvrhla rodinu do hlbokého zármutku. Sotva sa zabývali v Spolete, na dvere ich domu nečakane zaklopala krátka, ale prudká choroba, ktorá zo stredu milujúcej rodiny vytrhla manželku a matku.

Pani Agnese už cítila, že sa blíži jej posledná hodina, preto si k smrteľnej posteli dala zavolať deti. Túžila ich ešte naposledy privinúť na svoje materinské srdce. Posilnená sviatosťami im požehnala a vo veku tridsaťosem rokov zomrela, aby v nebesiach prijala odmenu za svoje vzácne cnosti.

Jej manžel nesmierne trpel, ale ako úprimný kresťan sa zveril Božiemu riadeniu v presvedčení, že Pán Boh je naším otcom, aj keď raní. Výchova detí zostala už len na jeho pleciach, a preto sa jej ujal veľmi svedomito.

Hoci svätý Gabriel málokedy hovoril o sebe alebo o svojej rodine, predsa sa občas stalo, že spomínal otcovu vernú lásku k deťom. Vtedy úprimne ľutoval, že sa otcovi za jeho starostlivosť tak málo odvdáčoval.

„Môj otec nikdy neopustil spálňu, kým hodinu nezotrval v modlitbe,“ spomínal, „potom sa vybral do kostola, a keď tomu nič neprekážalo, vzal so sebou aj nás.“

Otec Sante odchádzal po svätej omši do svojho úradu, ale večer patrila iba rodine. Deti mu museli rozprávať, čo celý deň robili. Po večeri a po spoločnej večernej modlitbe ich poučal a napomínal. Hovorieval s nimi o povinnostiach voči Bohu, o vďačnosti k Cirkvi, o úcte k rodičom a predstaveným, o vyhýbaní sa nebezpečným príležitostiam.

„Zlí priatelia,“ vravieval im, „sú vrahovia mladých duší a diabli nadháňaci.“

Chcel ochrániť ich duše pred klamnými radosťami sveta, a preto im pripomínal pomínutelnosť všetkého pozemského. Uisťoval ich, že iba nebeské dobré majú pravú cenu, pretože dokážu uspokojiť všetky žiadosti nášho srdca. Tieto napomínania nezostali bez účinku. Zvlášť František si ich zapamätal. Od jeho útleho detstva sa dalo pozorovať, ako mu v duši klíčili tie najkrajšie cnosti. Životopisci poukazujú najmä na jeho nežnú lásku k chudobným.

Otcovu domácnosť viedla gazdiná Pacifika, ktorá sa starala o deti ako druhá matka. Malému Františkovi často dávala drobné sladkosti alebo iné potraviny, z ktorých rád rozdával chudobným deťom. Keď stretol žobráka, utekal domov, aby si niečo pre neho vyprosil, a keď sa stalo, že mu to Pacifika hneď nedala, dokázal ju presvedčivými argumentmi rýchlo prehovoriť. Napríklad takto: „Otec si praje, aby sme dávali almužnu. Nestrpí, keď chudobnými pohádame, a hovorí, že ešte nevieme, čo môže byť z nás.“ Táto jeho výrečnosť rokmi rástla.

Rovnako dobrý bol aj k svojim najbližším. Keď videl, že bratia boli nespravodlivo obvinení, obhajoval ich, a keď pochybili, prosil, aby im bolo odpustené.

Súrodenci poznali dobrotu a priamosť jeho povahy, preto si ho často volili za rozhodcu pri svojich detských sporoch. Nedokázal strpieť bezprávie, či už bolo vykonané voči nemu, alebo voči iným. Ale zároveň ak u súrodencov či priateľov videl čosi zlé, nezostal ticho a pokarhal ich. Nelipol na pekných veciach a nerobilo mu problém vzdať sa ich. Svedčí o tom aj táto udalosť: Raz dostal drahocennú retiazku k hodinkám. Niekoľkokrát ju mal, ale potom ju daroval svojmu bratovi. Hovorí to o добрote jeho srdca, ktorá sa pod otcovým vedením stále zdokonaľovala.

Nedá sa, samozrejme, povedať, že bol dokonalý. Aj on mal chyby, ktoré vyplývali z jeho povahy, niektoré boli mierne a nenápadné, iné zase svedčili o jeho ohnivom temperamente. Našťastie, otec nebol naklonený tomu, aby ospravedlňoval chyby svojich detí pod zámienkou, že sú to len deti. Miloval ich v Bohu, preto sa usiloval odstraňovať nedostatky každého jedného.

František bol veľmi poslušný a úctivý voči otcovi, ale keď ho niekedy pokarhal, stávalo sa, že sa dal strhnúť hnevom a namrzený odbehol preč. Toto vzplanutie však trvalo vždy len krátko, o chvíľu sa už vrátil ako dobré dieťa s úprimným plačom k otcovi a prosil, aby mu odpustil. Bolo to ako nečakaná búrka, ktorá sa vzdialila. Otec však chcel dať Františkovi pocítiť, že urobil chybu, a tak sa tváril, ako by ho nevidel. Nedbal o neho ani o jeho sľuby. Ba ešte prísnejšie ho odbil so slovami: „Nechcem láskanie, ale skutky.“ Lenže

chlapec ho objal okolo krku, pobožkal ho a dojatý otec mu odpustil. Vďaka obozretnej otcovej výchove, ktorá nestrpela detské rozmary, sa chlapec veľmi skoro naučil bojovať so svojimi chybami a premáhať ich. Neskôr sa dokázal vždy ovládnuť a stal sa vzorom neprekonateľnej trpezlivosti – podobným príkladom miernosti, ako bol svätý František Saleský, ktorého si neskôr zvolil za patróna, so zvláštnou záľubou čítal jeho spisy a odporúčal ich aj svojmu otcovi.

Prvé sväté prijímanie a štúdium u jezuitov

Z dieťaťa medzitým vyrástol chlapec a otec zveril jeho výchovu bratom svätého Jána Krstiteľa de la Salle. U nich sa František učil základom ľudského poznania a rozvíjal cnosti, ktoré mu do duše zasiala prísna rodinná výchova. Keďže bol bystrý, mal dobrú pamäť a vynikal usilovnosťou, výborne prosperoval, čo naplňovalo jeho otca tichou radosťou. Viac mu však záležalo na pokroku v cnostiach.

Keď mal František sedem rokov, otec si prial, aby išiel na svätú spoveď nielen pre veľký úžitok tejto sviatosti, ktorá očisťuje dušu od každej škvrny, ale aj pre múdre napomenutia Božieho zástupcu.

O rok neskôr, v júni 1846, prijal sviatosť birmovania z rúk spoločského arcibiskupa Sabbioniho. Čoskoro potom nadišiel veľký deň, ktorý sa stal rozhodujúcim pre celý život aj pre večnosť – deň prvého svätého prijímania. Podľa rozprávania očíťého svedka František prijal Najsvätejšiu sviatosť tak nábožne, s takou vierou a láskou, že pripomínal anjela.

City viery, nábožnosti a lásky voči Najsvätejšej sviatosti už potom v jeho srdci nevyhasli ani uprostred bežného a do istej miery svetáckeho života. Mimoriadny rozmer však nadobudli, keď sa utiahol do kláštora. Napokon, ako sám vrazil, len